

Vesa Lintinen

Rikosromani

KÄTKÖ

© 2024 Vesa Lintinen

Taitto: Books on Demand

Oikoluku: Pekka Järvinen

Kansi: VeeÄL

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-80-4630-1

Vesa Lintinen

Kätkö

Rikosromaani

”Ei ole olemassa hiljaisia kyliä.
On vain kyliä, jotka kätkevät jotain hiljaisuuden taakse”
— Tuntematon kyläpoliisi evp. —

Aiemmin ilmestynyt:
Kylmän sodan poika. 2023

I.

Vaihtelu virkistää – Aapro Kauru

– Good bye sweet home! hihkaisin kotiovea sulkiessani. Oli lähdön aika. Turvalukitsin oven, kiinnitin postiluukun yläpuolelle lapun ”*Ei mainoksia eikä mitään muutakaan!*”, ja kolistelin lentolaukun kanssa rappuja alas.

Ulos päästyäni vedin ensitöikseni keuhkoihin pitkän vedon viileänraikasta kevätaamun ilmaa, nautin hetken Helsingin aamun hiljaisuudesta ja vasta sitten menin talon kivijalassa sijaitsevaan pitseriaan.

Italialaistyylinen Paolon-Pitseria oli paitsi viihtyisä kulmakunnan koontumisaikapaikka, myös mahtavan ruoan ravintola. Viihtyvyyttä lisäsi ystävällisten, ja vuosien saatossa hyviksi ystävikseni tulleiden, omistajien Paolon ja hänen veljensä Antonion positiivinen elämänasenne, sekä salissa maltillisella volyymilla soiva nostalginen iskelmämusiikki. Tällä kertaa kuuloaistiani hiveli omistajilleen kotimainen Umberto Marcaton *Tu m'ami*.

– Näyttää siltä kuin olisit viimeinkin tehnyt lähtöpäätöksen, Paolo naurahti kompuroidessani laukkuni kanssa tiskin eteen.

– Oikein havaittu, lähden Kilpelään ja se merkitsee sitä, että etsivän hommat saavat joksikin aikaa jäädä.

– On tainnut olla raskaita keikkoja, vai?

– Kunpa tietäisit, huokaisin. – Viimeyönä kyttäsin kohdetta ulkona palellen. Kohde itse istui mukavasti huippuravintolan lämmössä, nauttimassa huippuladyjen kanssa huippumaittavasta illallisesta!

– Hitto! Voin hyvin ymmärtää, että tuollainen pistää miehen miettimään...

– Joo, ja sitä edellinen yö meni pienvenesatamassa, jatkoin tuohtuneena, – istuin kylmässä autossa ja yritin kylkiasennossa kusta pulloon ja samalla väijyä syrjäsilmillä perämoottoria varastavia pikkurikollisia.

– Mites kävi, saiko roistot kiinni?

– Ja paskat! – Poliisien tulo kesti liian kauan. Roistot veivät moottorin

mennessään ja selvisivät hommasta kuivin jaloin. Minulta kastuivat housut!

– No, unohda nyt kaikki tuollainen ja pidä kunnon tauko, Paolo lohdutti ja hihkaisi keittiön puolelle, jossa Antonio kuului kolistelevan astioita.

– Antonio, tules tänne! Aapro on nyt lähdössä!

Antonio tuli käsiään pyyhkien ja ojensin hänelle tiskin yli asuntoni avaimet.

– Voitteko käydä silloin tällöin tarkistamassa, että asunnossani on kaikki kunnossa.

– Totta kai voimme, Antonio sanoi ja otti avaimet vastaan. – Kuinka kauan olet poissa?

– Aluksi olen pois muutaman kuukauden, sanoin, – mutta allekirjoitin kaksivuotisen sopimuksen.

– Vannomatta paras, Antonio naurahti, – varo ettei sinulle käy samoin kuin meille kävi.

– Mitä tarkoitat?

– Mekin tulimme vain *käväisemään* Suomessa, ja nyt olemme olleet täällä yli kaksikymmentä vuotta, Paolo selvensi veljensä tokaisua.

– Kahden vuoden tauko riittää, torjuin ennustukset.

– Ymmärrän, Paolo vakavoitui, – pieni tauko tekisi hyvää kenelle tahansa...

– Niinpä, sanoin. Ymmärsin vihjauksen yksitoikkoisesta pitsan paistosta päivästä toiseen, mutta jatkoin omasta työstäni, – huumeiden vuoksi työ on muuttunut pirun vaaralliseksi. Joka heppu kantaa mukanaan jonkinlaista asetta.

– Tiedetään, Paolo totesi vakavana ja viittasi katseellaan keittiön syvennyksessä olevaan pesäpallomailaan. – Täälläkin käy välillä sellaisia hörhöjä, että saamme olla varuillamme.

– Teitä on paikalla aina kaksi, mutta minä olen yksin.

– Niinpä, mutta kerro millainen paikka se Kilpelä on? Antonio kysyi vaihtaen puheenaihetta.

– Se on sellainen pieni hiljainen kylä, jossa kuulemma asuu vain mukavia ihmisiä, vastasin hymyillen.

– No, toivottavasti viihdyt siellä, Paolo sanoi. – Italiassa pienet kylät

voivat olla jopa kuolettavan tylsiä, jos ymmärrät mitä tarkoitan?

Ymmärsin viittauksen mafiaan, mutta jätin sen huomiotta.

– Varmasti viihdyn, sanoin, – kaipaen hiljaiseloa ja pientä puuhaa mukavien maalaisten keskuudessa...

Molemmat katsoivat minuun ääneti. Jos ylipäätään osaan jotain katseista lukea, niin olisiko tuo ollut; – epäilemme.

Antonio vaihtoi taas puheenaihetta kysymällä.

– Entäs kukat?

– Kukat...? kysyin hieman hämilläni.

Mietin, kuinka viisas olin ollut, kun en ottanut elätikseni papukaijaa, jota eläinkaupan viehättävä omistaja minulle tyrkytti. – Sinä vaikutat kovin yksinäiseltä, nainen oli tuolloin sanonut, – jos sinulla olisi papukaija, niin kotonasi olisi aina joku, joka ottaisi sinut avosylin vastaan. Olin tyrmännyt papukaijan hankinnan valehtelemalla omistavani koiran, joka vihaa lintuja ja varsinkin papukaijoja.

Antonio tuskastui odottamaan vastausta ja toisti kysymyksen. – Niin, ajattelin vaan kysyä, että tarvitseeko kukkia käydä kastelemassa?

– Ei minulla ole kukkia, vastasin naurahtaen, – mutta tarkista etteivät hanat vuoda. Ja muista lukita ovi. Se pitkä avain on turvalukkoon, sanoin osoittaen avaimia.

Antonio pyöritteli avaimia sormissaan ja laittoi ne taskuunsa.

– Minun täytyy mennä, salaatin teko kutsuu, mutta toivotan sinulle kaikkea hyvää uudessa toimessasi, hän sanoi ja poistui keittiöön. Nyökäsinkin kiitokseksi.

– Kait sentään ennätät lähtökahvit juoda, vai haluatko nauttia pitsan ennen ajomatkaa? Paolo kysyi kääntyen astioiden suuntaan. – Tarjolla olisi uusi pitsa, jolla ei ole vielä nimeäkään. Siinä on rapea pohja, punasipulia, pepperonimakkaraa, kananmunaa, niin ja voimakkaat mausteet, jollaisia nykyisin halutaan. Tulee ihan vedet silmiin ja varsinkin kielelle.

– Kuulostaa herkulliselta, mutta söin tukevan aamupalan, vastasin keskivartaloani taputtaen, – mutta kupin kahvia voisin ottaa, kiitos.

Paolon keskittyessä kahviin, oli minulla aikaa katsella ympärille. Salin

nurkkapöydässä ruokaili isokokoinen, roteva mies, jonka olisin jättänyt huomioimatta, jollei hän olisi kilauttanut juomalasia.

Onpas siinä roiston näköinen heppu, ajattelin vaistomaisesti. Aivan liian vaistomaisesti. Toruin itseäni. Näen rikollisia jo joka puolella. Yksi hyvä lisäsyö pitää tauko.

– Pieni hetki, Paolo hihkaisi asiakkaalle ja kääntyi takaisin minuun päin.

– Kas tässä kahvisi, ole hyvä. – Sinulla siis on kartanolla myös työntekijöitä?

– Kyllä, aviopari Linda ja Aarni Kallio. Linda hoitaa taloutta ja mies kiinteistöjä. Minä voin keskittyä johtamiseen.

– On viisasta keskittyä vain yhteen asiaan...

– Niinpä, ja nyt olen hoitanut täällä asiat siten, että olen valmis ottamaan haasteen vastaan, selitin ja samalla katsoin tarkemmin lasia kilauttanutta miestä.

Mustaan mittapukuun pukeutunut, lyhythiuksinen ja selvästi etelän auringossa ruskettunut, noin viisikymppinen mies näytti jotenkin tutulta – tutulta rikolliselta.

Immekös tuo, minulla ei juuri muita tuttuja olekaan kuin roistoja, ajattelin sarkastisesti ja otin hörpyn kahvista.

– Mikä sen kartanon nimi olikaan? Paolo kysyi keskeyttäen mietteeni ja poistui tiskin takaa kohti asiakasta.

– Se on Gazerlinin kartano, vastasin hieman ääntäni korottaen.

– Niinhän se olikin, Paolo sanoi, – muistin, että se oli Mariavon kartano, mutta se olikin se edellinen erikoinen keikkasi...

– Joka päättyi sopimusrikkomukseen, mutta nyt kyseessä on eri kartano ja aivan eri työ, vastasin hieman tuhtuneena Paolon mainitessa Mariavon kartanon, – nyt keskityn vain ja ainoastaan kartanon johtamiseen, en mihinkään muuhun.

– Lupaan nyt muistaa nimen oikein, Paolo naurahti.

Tiesin, ettei kiireisten yrittäjien muistiin ole luottamista, joten laitoin kahvikupin hetkeksi sivummalle ja kaivoin povitaskusta esiin valkoisen kirjekuoren.

– Jätän tämän teille. Tässä kuoressa on kaikki tiedot, jos jotain yllät-

tävää tulee...

– Hyvä, laita siihen kassakoneen viereen, Paolo hihkaisi.

Tein kuten hän pyysi, ja join kupin tyhjäksi.

– Kiitos kahvista ja voitte soittaa, vaikkei olisi mitään asiaakaan. Ja postin käänsin Kilpelään, mutta kun näet postinjakajaa, niin huomauta vielä hänelle asiasta.

– Hyvä on, minä sanon hänelle. Ja oikein paljon onnea uuteen tehtävääsi!

Heilautin kättäni hyvästiksi, otin laukun ja poistuin autolleni. Toiseksi viimeinen tehtävä oli nyt hoidettu. Nostin matkalaukun takaronttiin vaatekassin viereen. Starttasin BMW:n ja pujottelin pois kotikulmiltani.

Vuorossa oli viimeinen tehtävä ennen poistumistani Helsingistä. Olin muutamia kuukausia sitten tutustunut erääseen eläinliikettä pitävään naiseen hänen lähestymiskiellokeissin vuoksi. Naisen aviomies Alvaro ei ymmärtänyt mitä avioero käytännössä tarkoittaa, vaan jäi norkoilemaan vanhaan asuntoautoon eläinkaupan läheisyyteen. Sain naiselta toimeksiannon tarkkailla ja tarvittaessa puuttua miehen toimiin, mikäli hän ryhtyy hankalaksi. Asian kuntoon paneminen vei muutaman päivän, tai oikeammin todettuna yön. Vietin autossani pari yötä ja tein muutamat tunnit ulkotyötä ja sateista sellaista.

Menemättä yksityiskohtiin, nurkilla roikkunut Alvaro ryhtyi hankalaksi ja siksi jouduin lopuksi käsittelemään asiaa hartiavoimin, eli kansanomaisesti todeten, annoin Alvarolle turpiin. Mies otti opikseen ja muutti autoineen pois Helsingistä.

Nainen oli palveluksiini tyytyväinen, ja yllätyksekseni aloin tuntea jotain syvällisempää tuota viehättävää ja kovin eläinrakasta yrittäjänaista kohtaan. Pidin tunteeni salassa, mutta tein useasti tikusta asiaa ja vierailin aina silloin tällöin hänen puodissaan. Ostin muka koiraleni leluja. Kuten jo Paololle kerroin, lemmikkiä minulla ei ole, mutta, kiitos vierailujen, kaikenlaista lelusälää on kertynyt nurkkiin ja auton peräronttiin pienen koiralauman tarpeiden verran.

Halusin tavata tuon viehkeän naisen ennen poistumistani. Tavallaan varmistelen asiaa; tutkailen tunteitani häntä kohtaan. Kuuttakymmentä

ikävuotta lähestyessä pitää olla varma tunteistaan ennen kuin niistä rohkenee kenellekään avautua, ajattelin jo lähes ikuisiksi vanhaksipojaksi asennoituneena. Mutta toisaalta, mietin lähestyessäni eläinliikettä, jos tunteeni vahvistuvat, niin kutsun hänet luokseni kartanolle. Ajattelin hurmata hänet varmemmin kartanon johtajana kuin kyttätyössä kylmettyneenä etsivänä. Tällaiset syvälle menevät ajatukset on hyvä käsitellä rauhassa ja etäältä katsottuna. Tässä olikin toinen syy poistua hetkeksi Helsingistä.

Kuten aina ennenkin, myös nyt, avatessani eläinliikkeen oven, toivotti isokokoinen harmaapapukaija minut tervetulleeksi. Ja teki sen taas keran omalla tavallaan...

– Osta ukko jyviä! hihkaisi Lyyli-niminen harmaapapukaija häkkinsä orrelta.

En osta jyviä, mutta olemattomalle koiralleni joutuisin taas jotain ostamaan, ajattelin astuessani peremmälle.

– Hei Aapro, kuulin naisäänen tervehtivän näkymättömistä pupuhäkin takaa.

– Hei Lulu! vastasin äänen suuntaan. Niin, todellakin, naisen nimi oli lyhyt ja kaunis Lulu.

Toimeksiantoon kirjoittamastaan sukunimestä en ollut saanut selvää, ja en sitä myöskään kehdannut häneltä erikseen kysyä, kerkeäähän tuon, ajattelin.

Lulu astui esiin käsiään pyyhkien ja kysyi huuliaan mutristaen.

– Mitäs me tällä kertaa laitetaan sille – koirallesi?

Olin vastaamaisillani, kun papukaija varasti puheenvuoron.

– Osta jyviä! Klik, klik!!

Vilkaisin lintuun vihaisesti, mutta jätin välihuomautukset omaan arvoonsa ja keskityin Luluun. Mikään tuulipuvussa kulkeva kalpea skandinaavi hän ei ollut, vaan enemmänkin välimerellinen nainen. Ja vieläpä hyvin kaunis sellainen. Kauneutta karisti vain hampaat, joita hänen punahuulisessa alaleuassa oli vain muutama ja ylipunatun ylähuulen takaa vilahti myös kahden etuhampaan kokoinen aukko. Mutta muuten hän oli hyvin kaunis. Sivuutin hampaat, niitä saisin teetettyä

hänelle vaikkapa joululahjaksi, jos tuntee häntä kohtaan syvenevät.

– Puruluun ajattelin ostaa, valehtelin, sillä minä en todellakaan ajatellut mitään parin euron puruluuta, vaan häntä.

– Puruluu..., Lulu toisti, mutta papukaija oli ostoksesta eri mieltä.

– Osta jyyä!! Wiuhh! wiuuhh!!Klik!

– Lyyli, olepa nyt hetki hiljaa! Lulu torui lintua ja kääntyi ottamaan puruluun takanaan olevalta hyllyltä ja laski sen eteeni tiskille.

– Näkemiin, klik, klik! Lyyli vastasi voimakasta nokkaansa naksautellen. Lulu kutsui lintua Lyyliksi, nimi, josta en pitänyt, kuten en itse linnustakaan, mikä lie pahanilmanlintu. Vilkaisin sitä taas vihaisesti, mutta menin suoraan asiaan.

– Olen lähdössä pois Helsingistä...

– Vai niin, Lulu sanoi, – oletko kauankin poissa?

Hämmästyin hieman. Lulu otti tiedon lähdöstäni aivan liian arkisesti, tunteettomasti, aivan kuin olisin kuka tahansa asiakas. No, annan sen hänelle anteeksi.

– Kaksi vuotta. Lupauduin erään kartanon johtajaksi...

– Ai että oikein kartanon johtajaksi! Lulu hämmästeli ja teki sen hyvin aidon oloisesti, aistin äänensävyssä jopa hieman empatiaa. Oloni helpottui, mutta ajattelin kuitenkin vähätellä johtajuutta, sillä tiesin Lulun arvostavan vaatimattomuutta. Mutta papukaija ennätti taas ensin.

– Paska duuni, niks! naks!!

Jatkoin linnusta välittämättä, tai kenties vilkaisin sitä taas entistäkin vihisemmin, ja sanoin Lululle.

– Olisiko sinulla joskus aikaa, tai siis, sopisiko sinulle vierailla kartanossa? Tarkoitan sitten kun olen saanut kaiken laitettua...

– Voi kiitos kutsusta, minä tulen mielelläni! Missä se sijaitsee?

– Lähellä Poria. Tässä on käyntikorttini, sanoin ojentaen johtajan käyntikorttini.

Lulu otti kortin eläinruokaisiin sormiinsa, katsoi sitä hetken ja sanoi.

– Kilpelän kylä... Gazerlinin kartano...

Papukaija osallistui taas keskusteluun.

– Kymmenen lisäpaikkaa! Niks! naks!

Mulkaisin lintua, ja nyt Lulu huomasi sen ja sanoi.

– Hän toistaa kaikkea mitä televisiosta kuulee, Lulu sanoi ja jatkoi, – niin, vaikka se on lintu, niin me sanomme – hän.

– Case is closed! Lyyli hihkaisi. Lulu jatkoi.

– Varmasti uusi duunisi on mukava ja viihdyt Kilpelässä...

– Niin toivon itsekin.

– Ennen kuin lähdet, haluan halata sinua ja kiittää kaikesta mitä olet hyväkseni tehnyt Aapro kulta, Lulu sanoi ja siirtyi tiskin takaa eteeni ja alkoi halata minua.

Vastanotin yllättävän halauksen seisten jäykkänä kuin koivuhalko. Kuulinko oikein? Sanoiko hän – Aapro kulta? Nyt pitäisi reagoida nopeasti. Lulu antoi minulle kuin huomaamattaan oivallisen aasinsillan, jota pitkin voisin jatkaa kulta aiheella. Nyt jos koskaan voisin avautua muutamalla sanalla omasta tunteestani häntä kohtaan, mietin kuumeisesti. Mutta mitä sanoisin, etten ahdistaisi häntä paljastamalla liikaa...? mietin ja tein sen mikrosekunnin liian kauan. Papukaija oli taas nopeampi ja meni suoraan asiaan.

– Make my day!

– Hän pitää myös elokuvista, Lulu kuiskasi korvaani.

Halasimme uudelleen ja nyt myös minä osasin olla siinä rennosti mukana. Halaus oli enemmän kuin olin osannut vierailulta odottaa, mutta hyvä niin. Lulua oli mukava halata ja se vain lisäsi kiintymystäni häneen. Rohkenin jopa suudella häntä kevyesti poskelle. Lulu punastui hieman, ja niin taisin minäkin.

– Kevät etenee! Niks! naks!! Lyyli hihkaisi ja nosti siiven silmiensä eteen. Hämmästyneen ilmeeni vuoksi Lulu kiirehti selittämään.

– Sää on hänen mielihjelmansa...

Ihme lintu, ajattelin Lulun pyörähtäessä takaisin tiskin taakse. Katsoin häntä hieman tarkemmin, jotta muistaisin hänet viettäessäni kartanolla yksinäisiä iltoja. Kenties hän aavisti tuijotukseni ja käännähti naisellisesti ja samalla hameenhelmaa nostaen kuin konsanaan muotinäytöksessä. Huomasin myös, kuinka hyvin kireä *Save The Alps* t-paita hänen yllään sanomaansa julistikaan.

No, nyt on halaukset halattu ja puheet puhuttu, ajattelin ja otin puruluun

ja poistuin ovelle. Lyyliä ohittaessani vilkaisin siihen vihaisesti, mutten sanonut mitään. Lintu kääntyi orrellaan minuun päin ja napsautti nokkaansa ja iski minulle silmää. Vilautin kulmahampaitani ja poistuin ulos.

– Paska duuni! kuulin linnun hihkaisevan hyvästiksi.

Olikohan tuo olevinaan joku ennustus, hymähdin.

Ajoin Töölöön, josta kiihdytin kohti Meilahtea ja sieltä, muutan liikennevalon jälkeen, saavuin Munkkiniemeen. Valojen vaihtuessa vihreäksi painoin kaasua ja tunsin pirullisen painolastin putoavan hartioiltani.

– Jääkää hyvästi Stadin roistot! Kilpelä here I come!

*

Aapron poistuttua Paolo silmäili isokokoista asiakasta hieman tarkemmin. Asiakaspalvelijana hänen silmänsä olivat harjaantuneet lokeroimaan asiakkaita. Yleensä hänen ensiarvionsa osui aina oikeaan.

Tuo mies kuuluu roistokategoriaan, Paolo ajatteli ja muisti yhtä ja ainoaa kertaa, jolloin lokerointi oli pahasti pettänyt. Se oli tapahtunut vuosia sitten ja juuri Aapro Kaurun kohdalla. Kun Aapro oli ensimmäisen kerran tullut pitseriaan jonkin yön yli kestäneen kyttäyskeikan jälkeen, oli hänen ulkoinen olemuksensa ollut sitä luokkaa, että Paolo oli heti sijoittanut hänet kriminaalikategoriaan. Tarkemmin operatiiviseen, nyrkkejään heiluttavien roistojen osastoon. Niin perusrikollisen näköinen Aapro oli tuolloin ollut. Arvio osoittautui vääräksi.

– 180 astetta vääräksi, oli Aapro myöhemmin, heidän jo paremmin tuntiessa, naurahtanut. – Olen oikeuden puolella.

Yhtä selkeästi kuin Aapro oli näyttänyt operatiiviselta rikolliselta, tämä nyt Paolon edessä istuva siisti iso mies oli Paolon mielestä rikollisjärjestön pomomiehiä; aivan selkeä käskyttäjä, ei mikään käskyläinen.

– Tuos lisää tätä, mies murahdi Paololle ja siirsi maustepurkin pöydänreunalle.

– Tuodaan, Paolo vastasi ja otti tyhjän oreganopurkin ja oli jo kääntymässä noutaakseen uuden purkin, kun mies kysyi.

– Kuulinko mä oikein, te puhuitte jotain Kilpelästä?

– Kyllä, Paolo vastasi, – kaveri sai sieltä töitä ja siksi me...

- Mitä töitä? mies keskeytti.
- Kartanon johtajan...
- Minkä kartanon?
- Se oli sellainen erikoinen nimi... Gazerlinin kartano.
- Vai niin, mies hymähti päätään pudistaen.
- Mitä, ”vai niin”? Paolo kysyi huolestuneena.
- Onnea vaan sille – he, he, kaverilles...
- Mitä tarkoitat?
- Tunnen sen kylän ja voin kertoa, että sillä tulee olemaan kusiset paikat...
- No, minä taas tunnen Aapron ja uskon, että olipa paikka millainen tahansa, niin hän selviää.
- Onkos tämä – Aapro – johtanut aikaisemmin kartanoa?
- Ei ole. Hän on yksityisetsivä, Paolo vastasi ja alkoi ihmetellä omaa käytöstään. Miksi hän ylipäätään kertoo Aaprosta tuolle tölkeälle ukolle yhtään mitään.
- Aha, se jätkä oli kyttä, mies totesi naurahtaen halveksivasti.
- Halveksunta sai Paolon vielä jatkamaan, hän halusi puolustaa Aaproa, sillä kyseessä oli hänen hyvä ystävänsä.
- Niin oli kyttä, tai siis yksityisetsivä, ja on edelleenkin ja vieläpä hyvä sellainen. Hän vain halusi pitää muutaman välivuoden, Paolo sanoi ja jatkoi miestä silmiin tuijottaen, – hän kyllästyi kyttäämään ylimielisiä roistoja, tai kuten hän itse sanoi, istumaan öitä autossa, pulloon kusten ja kylmää pitsanpalaa syöden.
- Sitä kytät joutavat tehdä, mies tuhahti ivallisesti.
- Paolo näki miehen olemuksessa jotain, joka muistutti häntä omasta kotimaastaan. Sen saastaisesta puolesta. Tuollaisia roistoja oli Italian maa-seudut täynnä. Kylmäverisiä tappajia, kiristäjiä, lieroja. Paolo oli nyt aivan varma, että hänen edessään oli juuri sellainen – rikolliskartellin kiho.
- Oli korkea aika irrottautua tästä paskiaisesta ja ei mihinkään hyvään johtavasta keskustelusta. Mutta sitä ennen vielä muutama lause pitsasta, päätti Paolo ja sanoi:
- Tosin Aapro jaksoi aina kehua meidän pitsojamme. Ovat herkulli-

sia – jopa kylminäkin, hän totesi, ja toivoi tämän riittävän keskustelun lopuksi, mutta mies halusinkin vielä jatkaa.

– Mikäs sen pulloon kusijan koko nimi on?

– Kauru... Aapro Kauru.

– Aapro Kauru... Aapro Kauru, jotenkin tutun tuntuinen nimi, muusteli mies sekä nimeä että pitsanpalaa. – No, any way, jos se kaveris on kyttä, niin sitten se saattaa pärjätä, mutta muuten povaan pikaista loppua johtajuudelle...

– Niinkö?

– Samanlaista kuin sen kartanon edelliselle johtajalle...

– Mitäs hänelle tapahtui?

– Kuoli... muka onnettomuudessa.

– Vai sillä lailla...

– Joo, että soita ja sano sille, että se on tekemässä elämänsä pahinta virhettä...

– Tunnen hänet hyvin, eikä hänellä ole tapana tehdä virheitä. Lisäksi hänellä on siellä pari työntekijää, Paolo yritti puolustaa kaveriaan, mutta mies sivuutti hänet ärähtämällä.

– Se tekee virhettä tälläkin hetkellä...

– Mitä virhettä?

– No helvetti soikoon! On menossa sinne Kilpelään!

– Niinkö ja sitten...?

– Itse menen mieluummin hirteen kuin palaisin siihen vitun kylään...

– Palaisitte? Olette siis ollut siellä?

– Mä olen syntynyt siellä! ärähti mies ja jatkoi, – ja nyt tää saa riittää, pitsa jäähtyy! Hae sitä oreganoa. Mulla on kiire kentälle, lennän tänään Thaimaahan...

– Jaa'a, se onkin pitkä lento...

– Niin on, ja kaukana Kilpelästä, totesi mies vakavana, ja oli jatkamaisillaan, kun radiossa alkoi soida Jukka Kuoppamäen Kultaa tai kunniaa.

Kultaa taikka kunniaa. Niitä joskus tarjotaan...

Kultaa taikka kunniaa. Mutta jompaa kumpaa vaan...

Paolon yllätykseksi näytti aivan kuin musiikki olisi saanut miehen äkisti vaikenemaan. Seikkaa tarkemmin pohtimatta Paolo poistui noutamaan oreganoa ja löydettyään uuden purkin keittiön hyllyltä, hän ojensi sen Antoniolle.

– Vie tämä purkki tuolle salissa ruokailevalle ukolle, mutta älä jää juttelemaan sen kanssa, meillä on tässä tärkeämpääkin tekemistä.

Antonio otti purkin ja poistui, mutta palasi miltei saman tien keittiöön.

– Mitä nyt? Paolo kysyi. – Eikö se mauste kelvannut?

– Se lähti pois!? Antonio totesi hämmästyneenä.

– Lähti kesken ruokailun...? Paolo ihmetteli.

– Lähti, ja itki mennessään?

Paolo ei uskonut korviaan ja kysyi siksi äidinkielellään.

– Grande umo in lacrime? (Iso mies itki?)

– Si, si lacrime... (Kyllä, kyllä itki...)

Veljekset siirtyivät keittiöstä salin ikkunan ääreen. Ulkona mies kii-rehti Karhupuiston halki. Ja toden totta, aivan selvästi mies pyyhkäisi muutamats kerrat silmäkulmiaan.

– Itkee tuo piru vieläkin, Paolo totesi puoliääneen.

– On tämä erikoista kansaa, Antoni pohti ääneen, – tämä maailman onnellisin kansa...

– Tuo ukko neuvoi minua soittamaan Aaprolle ja varoittamaan Kilpelästä, Paolo totesi hiljaa.

– Pyysi sinua varoittamaan Kilpelästä, miksi...? Antonio kysyi ihmetellen.

– Se on kuulemma jollakin tavalla paha paikka.

– No, meinaatko soittaa?

– En missään nimessä, Paolo sanoi ja kääntyi takaisin keittiöön.

– Mä olen samaa mieltä, Antonio sanoi. – Aapro näytti niin onnelliselta. Turha pahoittaa sen mieltä jonkun itkevän ukon jorinoilla...

– Nyt minä keksin! Paolo hihkaisi keittiön ovelta.

– Keksit mitä...?

– Nimen uudelle pitsalle! – Pitsa – Umo in lacrime!

Humoristisessa rikosromaanissa yksityisetsivä Aapro Kauru ottaa vastaan Satakunnassa sijaitsevan kartanon määräaikaisen johtajan tehtävän saadakseen hieman etäisyyttä aiempiin tehtäviinsä. Kartano sijaitsee Kilpelän pikkukunnassa, jota luonnehtii nurkkakuntaisuus. Kuntalaisten keskuudessa on vaiettuja salaisuuksia, kuten oudosti kuolleita ja salaperäisesti kadonneita henkilöitä. Lisäksi haavoittuneen saksalaissotilaan jatkosodan aikana kahdelle lapselle jättämien numerosarjojen arvoitus vaivaa kuntalaisia.

